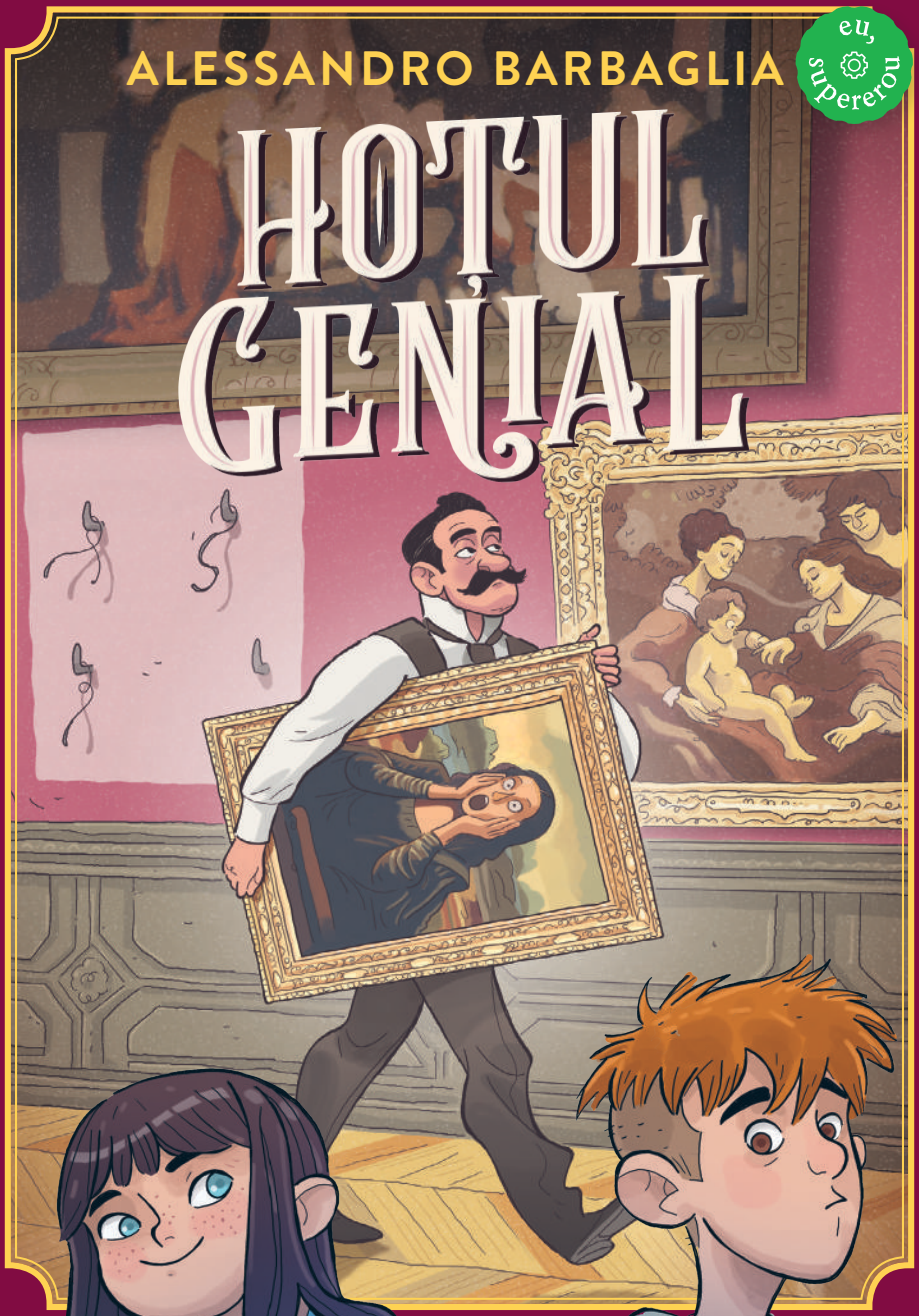
ALESSANDRO BARBAGLIA

eu, supererou

HOTUL GENIAL

corint junior

UNU

DIN REȚETARUL SECRET AL BANDEI BISCUIȚI

Fursecuri integrale cu lămâie

INGREDIENTE:

- 100 grame de unt
- 200 grame de zahăr
- 2 ouă (TT! Ai grijă că le scapi!)
- 500 grame de făină integrală
- 1 lămâie
- 1 pliculeț de drojdie pentru dulciuri
- 1 pliculeț de zahăr vanilat
- 1 praf de sare

Să începem: TT, ia o farfurie adâncă!

Ai la îndemână o farfurie dintre acelea întinse, mari, rotunde, care merg bine și pentru pizza? Ei, o farfurie adâncă este exact opusul ei.

E o farfurie pentru supă, da. Bravo!

Acum: înăuntrul ei, cu o lingură, trebuie să încorporăm untul cu zahărul pudră până obținem o cremă. Le-ai amestecat? Perfect! Acum, întinde crema pe pâine, mănânc-o și ia-o de la capăt! Nu, glumesc: voiam doar să râd pe seama ta. N-am să mai fac. Continuăm: după ce ai amestecat bine untul cu zahărul, adaugă la cremă gălbenușul ouălor (partea aurie), după care adaugă și albușurile (partea albă. Care trebuie să devină albă-albă, fiindcă înainte s-o adaugi trebuie s-o bați bine, până când obții ceva ca zăpada. Zăpadă de ou. OK, lasă că fac eu asta. Ia uită-te ce minunăție! E ca o spumă! Amestecă, amestecă!).

Acum, adaugă praful de sare. Știu la ce te gândești, TT: „Dar de ce să pui sare în biscuiți, dacă ei sunt dulci?" Nu trebuie decât puțin de tot, iar asta ca să activezi drojdia. Fără sare, nu se activează, iar dacă nu se activează, drojdia nu crește. Și te trezești cu un fursec tare ca papucii de plajă! Hai,

pune praful de sare! Acum drojdia, zahărul vanilat, sucul scurs de la o lămâie rasă fin.

Dacă ai terminat? Aproape. Ai răbdare și nu mai linge lingura de fiecare dată când faci câte ceva!

E momentul să cerni făina și să amesteci totul până când obții un aluat uniform și solid. Ca o minge de fotbal. Acum întinde-l! NU! NU PE SÂRMA DE RUFE, TT! Pe masă, cu un făcăleț! Ei, așa, bravo, întinde-l, întinde-l… Astfel, obții o foaie de cocă lungă și plată, sub formă de disc, groasă cam de jumătate de centimetru.

Acum, decupează fursecurile cu forma de fursecuri și dă totul la cuptor.

La 180 de grade, pentru 30 de minute.

Iar eu știu la ce te gândești, TT. Te gândești: „Dar ce legătură are povestea lui Vincenzo Peruggia, bărbatul care a furat *Mona Lisa* lui Leonardo da Vinci de la Luvru, ascunzând-o *sub cămașă* – pentru că fix așa a făcut –, cu rețeta de fursecuri integrale cu lămâie a familiei?

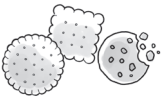
Și te mai întrebi: „Ce mod de a începe o poveste mai e și ăsta?”

La asta te gândești, TT? Nu? Îmi închipuiam eu. Tu nu gândești niciodată…

Ce lucru trist, dar nu mai trist ca ăsta: fix așa am descoperit noi doi totul, mulțumită fursecurilor.

Iar acum, să începem!

DOI

Pe vecinul meu îl cheamă Tommaso, dar eu îi spun Tommy. Tommy Tontul.

De ce? Ei bine, dintr-un milion de motive. Primul care îmi vine în minte e următorul: i-a pus cățelușei sale numele Cat. „Cat, vino aici! Cat, adu mingea! Nu mai lătra, Cat! Ce cățelușă drăguță ești! Bună, bună, bună… Cat!”

Iar cățelușa îi sare în brațe și îl linge pe față. Ce lucru trist! Dar nu mai trist ca ăsta: când l-am întrebat de ce i-a pus câinelui său numele „pisică”, m-a privit de parcă eu aș fi fost cea nebună.

— Nu o cheamă Pisică… O cheamă *Cat*!

— Care în engleză înseamnă… PISICĂ!

— Da, mi-a răspuns el. Dar câinii nu știu engleză! Nu-i așa, Cat?

Iar ea, drept răspuns, a făcut *ham-ham*.

Bine, ăsta nu e cel mai prostesc lucru făcut de Tommy: la școală, de exemplu, a ascuțit creionul la ambele capete, iar apoi nu mai știa ce vârf să folosească pentru a desena, așa că a predat foaia goală. În fine, ai priceput ideea, nu?!

Mama îmi spune că nu ar trebui să-i spun așa, că nu e frumos.

— Nu e frumos să-i spui așa! Ești inteligentă. Și tocmai tu ar trebui să știi că nu e bine să râzi de el pentru că e…

Nu încheie fraza, dar eu știu ce vrea să spună mama.

— Bine, mamă, dar… nici să strigi un câine *pisică* nu e frumos…

Mama zâmbește. Îmi ciufulește părul. Are doi ochi frumoși și luminoși mama mea, și cred că ar vrea să-mi dea dreptate, dar știi cum sunt adulții, țin foarte mult ca noi să ne purtăm frumos! Așa că mă îmbrățișează strâns.

— Nu-i mai spune așa, bine? Strigă-l pe nume!

Eu o iubesc pe mama, iar dacă ea îmi spune ceva, îi dau ascultare (fiindcă asta trebuie să faci când ai doisprezece ani și un singur picior!). De-atunci am început să-i spun lui Tommy Tontul pe numele lui adevărat: Tommaso. Tommaso Tontul.

Ca să fiu mai rapidă: TT.

Acum, știu că vrei să afli de ce am scris că am un singur picior (că am doisprezece ani nu interesează pe nimeni, în schimb povestea cu piciorul…). Și cred sincer că am să-ți explic. Mai încolo. Acum vreau să-ți mai vorbesc despre TT.

Adevărul este că țin la TT; e curajos și bun și toate cele și îl cunosc de când eram mici, de când aveam suzetă, iar el… nu știa ce trebuie să facă cu a lui.

Și-o vâra în ochi, se uita lung la ea, pipăia partea circulară care se afla sub protecția aceea plată, apoi și-o băga pe deget. Poate credea că e un inel? Odată, l-am

auzit spunând că de mic era convins că are degetele prea mici din cauza acelor inele pe care le sugeam eu. Ce lucru trist! Dar nu mai trist ca ăsta: ca să fim sinceri, TT nu e tocmai tont, dar nici cel mai deștept din lume nu e.

Ieri mi-a spus că știe o metodă infailibilă de a afla dacă are șosetele murdare sau curate.

— Știi cum aflu asta, Caterina?

Caterina sunt eu. Dacă e vreun lucru care-mi place, acela e numele meu. Mi se pare dulce, dar nu prea dulce, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Prin urmare:

— Nu, TT, nu știu cum afli dacă șosetele tale sunt curate sau murdare, luminează-mă!

— LE MIROS!

Mi-a venit să vomit. În parte pentru că, având un singur picior, nu mă prea dau în vânt după șosete, pantofi și ce se mai pune în picioare. Pe de alta, pentru că să

mă gândesc la TT cum își miroase șosetele murdare mă face să-mi fie rău de la stomac.

— TT, i-am zis eu, ca să distingi șosetele… ți-a trecut prin cap să le ții pe cele curate într-un sertar și să le pui pe cele murdare la spălat?

Și-a încrețit fruntea, făcând-o să pară toată brăzdată de dune ca în deșertul din manualul meu de geografie.

— Adică – mi-am simplificat eu ulterior explicația – ai putea să le ții SEPARAT!

— De ce așa?

— Ca să nu mai fii nevoit să le miroși!

— Dar la ce altceva… mi-ar mai fi de folos nasul?

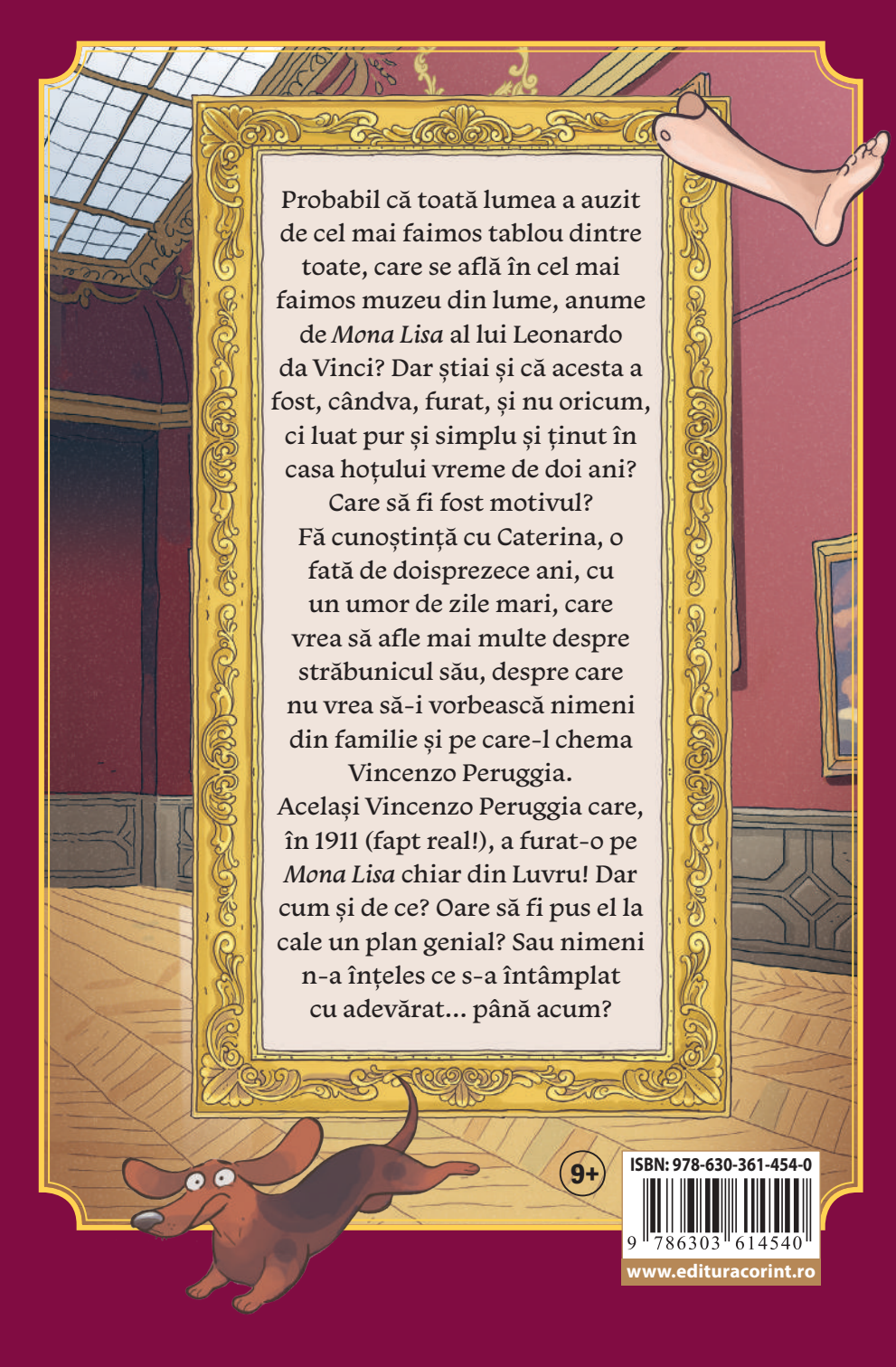
— Ca să te scobești în el, TT, și am împuns aerul cu ambele arătătoare.

— Caterina, EȘTI UN GENIU!

După care a plecat, țopăind ca o păsăruică.

Uneori, îmi doresc să nu ne mai vedem toată ziua, bună ziua. Să nu mai am nimic de-a face cu el. Să uit de el și la bună vedere.

Dar nu pot. Pentru că e de-aceeași vârstă cu mine. Pentru că locuim amândoi în același bloc, pe aceeași scară, la același etaj. Pentru că mergem la aceeași școală și suntem în aceeași clasă, colegi de bancă. Ce lucru trist, nu-i așa? Dar nu mai trist ca ăsta: TT e vărul meu.

Probabil că toată lumea a auzit de cel mai faimos tablou dintre toate, care se află în cel mai faimos muzeu din lume, anume de *Mona Lisa* al lui Leonardo da Vinci? Dar știai și că acesta a fost, cândva, furat, și nu oricum, ci luat pur și simplu și ținut în casa hoțului vreme de doi ani? Care să fi fost motivul?

Fă cunoștință cu Caterina, o fată de doisprezece ani, cu un umor de zile mari, care vrea să afle mai multe despre străbunicul său, despre care nu vrea să-i vorbească nimeni din familie și pe care-l chema Vincenzo Peruggia.

Același Vincenzo Peruggia care, în 1911 (fapt real!), a furat-o pe *Mona Lisa* chiar din Luvru! Dar cum și de ce? Oare să fi pus el la cale un plan genial? Sau nimeni n-a înțeles ce s-a întâmplat cu adevărat... până acum?

9+

ISBN: 978-630-361-454-0

www.edituracorint.ro